

Dlouhou dobu si Petra Šubrtová, učitelka ze ZŠ Petřiny-sever, která byla oceněna v prvním ročníku Global Teacher Prize Czech Republic – ceny pro inspirující pedagogy a průvodce vzděláváním, myslela, že bude doktorkou. Pochází z učitelké rodiny a tuhle profesi si vybrat nechtěla. Nakonec ji ke studiu inspirovaly děti z oddílu vodních skautů. „Někde tam to začalo klíčit. Pak jsem začala chodit pomáhat do speciální školy a nakonec jsem i pár měsíců pracovala jako vychovatelka v dětském výchovném ústavu,“ popisuje Petra Šubrtová.

Nejkrásnější je, když mi děti uvěří, že je mám opravdu ráda

● **Obsadila jste druhé místo v klání 1. ročníku Global Teacher Prize Czech Republic – ceny pro inspirující pedagogy a průvodce vzděláváním. Proč si myslíte, že jste takto uspěla?**

Je těžké posoudit, proč se porota rozhodla ocenit zrovna mě, nebyla jsem u jejich rozhodování. Měla ale možnost poměrně do hloubky nakouknout do toho, co dělám, jelikož jsme vyplňovali poměrně rozsáhlý formulář s několika kritérii, která bylo třeba naplnit a podložit fakty. Navíc se během finále bylo mnoho hodnotitelů podívat přímo na mé hodině, nebo ji pak mohli zhlédnout z videozáznamu. Snad viděli, že mě to jednoduše baví a že to baví i děti. Snad se jim líbil způsob, jakým učím, snad je oslovilo to, že dělám i jiné věci než jenom učení...

● **Jak jste se do soutěže vůbec dostala?**

Nominovali mě rodiče dětí, které učím. Domluvili se „za mými zády“. Jednoho dne mi přišlo vyzoomění od společnosti EDUIN a bylo na mně, jestli do toho skutečně půjdu. Velmi dlouho jsem váhala, nevěřila jsem si. Na poslední chvíli jsem se odhodlala, moc jsem ale netušila, do čeho se vydávám. Bylo potřeba naplnit jednotlivá kritéria, a to podpora vzděláva-

cího úspěchu každého žáka, vytváření přenositelných inovativních forem výuky, spolupráce s dalšími vzdělávacími organizacemi včetně zahraničí a aktivní účast v mimoškolních aktivitách a zapojení a vliv v profesní komunitě. Samotnou mě zaskočilo, že tam mám co psát a dokládat. Nikdy předtím jsem si seznam svých aktivit nevytvářela.

● **A jak klání hodnotíte?**

Jako velké překvapení. Organizačně perfektně zvládnuté a klobouk dolů před těmi, kteří stojí za kvalitou celého průběhu soutěže. Moc se mi líbila barvitost sestavy odborné komise. Od aktivních učitelů na všech stupních vzdělávání a napříč obory až po režiséru či manažera. Byla to výzva, která oceněním nekončí. Vlastně mám pocit, že ta opravdová výzva teprve začíná.

● **Porota u vítězů ocenila snahu být dětem dobrým průvodcem – učit je samostatnosti, propojovat učivo s aktuálními globálními tématy a vést je k pochopení souvislostí přes jejich vlastní prožitky. Je tohle to, o co se snažíte?**

Určitě se snažím a někdy se to i opravdu daří. A prožitky jim určitě dopřávám, neboť je sama potřebuji.

● **Vzpomínáte dodnes vy na nějakého učitele nebo učitel-**

ku, kteří se vám pozitivně promítli do života?

Moc ráda vzpomínám na paní učitelku z první a druhé třídy, na matikářku a češtinářku ze druhého stupně základní školy a na třídního profesora z gymnázia. A když přemyslím nad tím, proč mi tam zůstali zrovna oni, je to proto, že měli vášeň pro věc a vždycky jsem je zajímala jako Petra ne jako žák. Doufám, že se mi povede to poslat dál.

● **Proč jste si zvolila povolání učitelky?**

Tak to vás pobavím. Tvrdšíjné jsem odmítala být učitelem, měla jsem učitelku v rodině. Byl to tudíž asi hlavně pubertální vzor, ale držel se mě hodně dlouho. Toužila jsem stát se doktorkou, ale na konci gymnázia už jsem věděla, že takové studium „neusedím“. Vedla jsem v té době v Pardubicích oddíl vodních skautů, takové party odolných, aktivních dětí. Někde tam to začalo klíčit. Pak jsem začala chodit pomáhat do speciální školy a nakonec jsem i pár měsíců pracovala jako vychovatelka v dětském výchovném ústavu. To bylo asi nejzásadnější období mého učitelského i rodičovského já. Až tam, v mých devatenácti letech jsem pochopila hloubku významu vztahu dospělý – dítě. Teprve pak jsem si podala přihlá-

šku na pedagogickou fakultu a věděla jsem, že po vystudování to opravdu chci dělat.

● **Co je podle vašeho názoru na téhle práci nejkrásnější a co nesložitéjší?**

Nejkrásnější je, když mi děti uvěří, že je mám opravdu ráda. To některým trvá, ale když se to povede, tak jde všechno samo. V tu chvíli můžete říkat i nepříjemné pravdy a ty pak neublíží, ale posunují kupředu. Pěkné je, když rodiče stojí za mnou a fandí mi. Tak to v současné třídě mám a je to pro mě velká radost. Nejsložitější je poprat se s vlastním nedokonalým já. Občas se nedaří, nebo nestíhám, nebo se dá něco dělat lépe a já nemůžu přijít na to jak, nebo zapomínám na důležité věci, nebo mi už prostě jenom chybí kapacita na to dělat to lépe a tak dále.

● **Jaké jsou dnešní děti?**

Jsou to prostě děti. Se vším, co je v tom slově obsaženo. Jsou veselé, smutné, citlivé, necitlivé, zvědavé, pohodlné, pracovitě, upovídané, hlasité, tiché, rychlé, pomalé, klidné, vzteklé, soutěživé, stojí v koutku, perou se za svá práva a čest... Nevěřím, že jsou jiné než dřív. To jen svět nás dospělých se mění a my jsme ti, kdo je potřebují zařadit nebo naopak nezařadit do nějakých šuplíček, které podléhají aktuální módě.